

دکتاب نوم — غم او هجران
(ناول)

ليکوال — رفيع الله على حيدر وردگ

د چاپ کال — 13_12_1401

د ليکوال — نمبر
(0797335830)
(0730432762)

د ليکوال خبری
کرانو او محترمو ملگرو خپل ژوند
ښایسته تیر کړی

Ketabton.com

معنا دا چي هيچا ته بد مه رسوي

چاچي درسره بد كول ته ورسره ښه كوه

دخپل مور او پلار سره ډير ښه كوي

په خپله كورنۍ كې اخلاقي اوسي

ستاسو كشر ورور رفيع الله علي حيدر \$
\$وردگ

ډالۍ

گرانۍ او خوږې مينۍ ته

دليکوال پيژندگلوي

په 1391 کی مکتب شروع کړی تر
خلورم صنف پوری اول نمبر وو خو بیا
چی په مشکلاتو کی ډوب شوو نو اول
نمبری یی دلاسه ورکړه
چی اوس د(کفتان تاج محمد عالی لیسه
(په نهم ټولگی کی زده کړی کوی یوو
کال دستونزی له امله امتحانو څخه
محروم شوی
(پته (ادرس
ولایت میدان وردگ — ولسوالی
سیداباد — کلی ډنډوکی — نوم رفیع
الله — تخلص علی حیدر —
دپلار — نوم گل ولی — دپلار تخلص
امینی — دخاص ملگری نوم — حضرت
بلال بلال —

ستاسو کشر ورور

رفیع الله علی حیدر

(پیل (شروع

. نوی کال شروع وو

. مکتب هم شروع شول

. زه هم پلار بوتللم مکتب ته

. په مکتب کی شامل کړم

. مکتب سره می ډیره مینه وه

. هره ورځ تللم مکتب ته

. زما درس په ښه توګه زده کیدلو

. ډیره مزه یی کوله

. زه هم هره ورځ تللم مکتب ته

. دریم صنف کی وم

. چی کور مو کابل ته تللو

. زه هم لارم مکتب ته

. مدیر صاحب ته می وویل

مدیر صاحب ویل سمدہ پخیر لارشی

. سه پارچه می واخیسته کابل ته

. کابل کی مکتب ته لارم

. نابله وم

ډیر خفه وم

. ځکه چی ما هیڅ څوک نه پیژندل

دکلی په مکتب کی ډیر خوشاله وم

. ځکه چی ملگری کلیوال هر څه می لرل

. خودلته هیڅوک نه پیژنم

. څه وکړم ډیر زیات خفه وم

. خو وخت تیریده

. لږلږ بلد شوم

. مکتب ته هره ورځ تللم

خوپه کابل کی انجونی اوهلکان گډ

. مکتب ویلو

خوزه نابله وم په صنف به غلی ناست

وم.

.خُکِه زه دانجونو خُخه شرمیدم

. خو وخت تیریده

.زه هم بلد کیدم

. خلور میاشتني امتحانونه راورسیدل

.ماهم پوره امادگی نیولی وه

.امتحان شروع شوو

.ماهم بڼه سوالونه حل کړل

. ډیر خوشاله شوم

.سبا بیا لارم امادگی می نیولی وه

.مکتب ته داخل شوم

هلکان او انجونى هرځای ټولی ټولی

.ناست وو

.خو هلکان او انجونى گډ سره ولاړ وو

. خو ما زړه ونشوو کړلی

. اوپه دروازه کی کیناستم

.مکتب ته یوه انجلی را روانه وه

. ژپل یی

. خوچی زه یی ولیدم
. ژړا یی کراره شوه
. چی نیږدی راغله
. هغه زما صنفی هم وه
. ماورته وویل کوم مشکل
. ویل دخه شی مشکل
. ما ورته وویل تا ژړل ولی
. راته یی وویل کرانه زه ډیره خفه یم
. ما ویل ولی
. راته یی وویل
. ته زما صنفی یی زما دامشکل دی
. کور کی یوه مور لرم
. هغه ناروغه وه
. زه ټوله شپه دهغی سره ناسته وم
. کتاب می نه دی کتلی
. زه به ناکامه شم
. زما ملگری به رانه کامیاب شی

ماورته وویل ولی کورکی نور څوک
نلری.

. راته یی وویل نه څوک نلرم
زه او مور می تنها کور کی اوسو
. زه پیر خفه شوم

. ما ورته وویل نن زه درسره کمک کوم
. هغه راته وویل څنگه کمک
ما ویل په امتحان کی زه اول پارچه
ورکوم.

. ته یوی خواته کینه او پورته کیږه مه
زه په کاغذ درته دسوالونو جوابو نقل
کوم .

. هغه وویل سمدې مننه
. امتحان شروع شوو

. ما خپله پارچه زر زر حل کړه
. او لارم استاذ ته می پارچه ورکړه
. لارم کاغذ می را واخیست

. دسوالونو ځوابونه می ولیکل
او داستاز څخه می پټ هغه کاغذ
ورکړو.
زه لارم په دروازه کی ناست وم
هغی جنی پارچه استاذ ته ورکړه
او راغله راته یی دغه شعر وویل

اصلیت پکی دهر سړی
معلوم شی

زه دبدو ورځو ځکه مینواله
یم

ما ورته وویل ته خو شاعره هم یی
ویل نه دا دبل چا شعر وو
. ماویل سمد

. نور روان شوم دکور په خوا
ځکه ما دانجلی سره خبری نشوو کولی

. زه شرمیدم

. سبا بیا لارم مکتب ته

. تنها ناست وم

دوه هلکان راغلل ویل وروره ته کوم

. مشکل لری

. ما ویل نه

راته یی وویل ولی داسی خفه ناست

. یی

. راځه زموږ سره

. زه هم ورسره روان شوم

. دکرکت میدان ته یی بوتللم

. دکرکت سره زما ډیره مینه وه

. هلک غږ وکړو

. ویل یی داهلک زموږ دی

. هغه نورو وویل ستاسو دی وی

. داهو هیڅ نشی کولی

. زه یی داسی تنها تنها لیدم

نو دوی داسی فکر کولو چی دا څه نشی
کولی .

. خو زما څخه په کلی کی

.هیچا لوبه نشوو گتلی

.خو کرکټ شروع شوو

.ماچی سر په سر دوی شپږیزې وو هلی

. نو هغه هلکان حیران شول

. لوبه مو وگټه

. هغه دوو هلکانو زه په غیږ کی ونیولم

.رما څخه یی دنامه پوښتنه وکړه

. ماویل نوم می نصیب الله دی

. ویل ماشاءالله ډیر ښکلی نوم

.ماهم دهغه څخه دنوم پوښتنه وکړه

.یوو احمد او بل میوند نومیده

. دامتحان وخت شوو

.زه هم لارم دامتحان ځای ته

. چی هغه جنی اخوا دیخوا گوری

.چی زه یی ولیدم

. راغله راته یی وویل کمک راسره کوی

. ما ویل خنگه کمک

. ویل یی نقل راکوی

. ماویل نه

. ویل یی ولی

ماورته وویل چی ما پرون په دی خاطر

. نقل درکړو

.چی ته لایقه یی خو مشکل کی یی

.راته یی ویل آفرین ماشاءالله

. ما هم ته امتحان کولی

. خو ته کامیاب شوی

ماخو ویل چی تا زما سره دمطلب لپاره

.کمک کوی

. خو ته ډیر ښه هلک یی

. زه ډیر شرمیدم

. ما هیڅ ورته ونه ویل

.امتحان بیا استاذ واخیست

. جمعه مبارکه سبا وه

. زه کورته لارم لږ لږ درس می وکتلو

خو زړه می تنگ شوو کلی می ډیر

.یادیدو

. په همدی فکرو کی وم

. چی دروازه زنگ راغی

. زه چی ورغلم

. هغه میوند او احمد وو

.زه ډیر خوشاله شوم

. ورته ومی ویل راځی کور ته

.ویل نه راځه چکر ته لار شو

ماویل سمد ه زه می دمور څخه اجازه

. واخلم

مور می راته وویل سمد ه لار شه خو فام

. کوه

. ماویل سمد ه موری

دمور لاس او پښی می ښکل کړی .
لارم میوند او احمد سره روان شوم .
خو ښی پیری چکری مو ووځلی .
چکر پیر خوند وکړو .
بیرته راغللو غرمه وه .
احمد ویل ؤو پوډی زموږ کره خورو .
ما او میوند ورسره لاړو .
پوډی یی راوړله .
پیره خوندوره پوډی وه .
زه هم راغلم کور ته .
مورمی راته ویل زویا پوډی دی خوړلی .
ماویل هوو مورجانی .
ویل چیری دی وخوړه .
ماویل موری دملگرو سره
. سمده زویا .
. لارم کتاب می راواخیستو .
. لږ لږ می وکتلو .

. سبا بيا لارم مکتب ته
. دملگرو سره کیناستم
. زما ډیرښه ملگری پیدا شول
. امتحان بیا شروع شوو
. مایبانښه سوالونه حل کړل
. زه اوس ډیر خوشاله وم
. ځکه زما ملگرو خفه کیدلو ته نه پرېښوم
. هغه جنی زما صنفی وه
. خو زما سره یی خبری کولی
. مابه لنډی لنډی خبری کولی
. ځکه زه شرمیدم
جنی راته دا شعر وویل
مه بدلوه رنگ بده خبره ده
سختی ورځی تل نه وی قربان
دی شم

ماورته هيڅ ونه ويل.

. هغه لاره

. ميوند او احمد راغلل

. راته يي وويل

. څه يي درته وويل ياره

. ولي داسي چوپ ورته ولاړ وي

. ما ورته وويل

. يارانو زه دكلي دمكتب څخه راغلي يم

. هلته انجونى په مكتب كى نه وي

. خو دلته خو داسي حال دى

. مامى پلار ته وويل چى زه نه ځم

. خو پلار مى نه منله

. نو احمد راته وويل

. ياره ته داسي پير بل رقم يي

. داجنى دومره مغروره ده

. چى دهیچاسره خبرى نكوى

. خوستا سره ولي كوى نه پوهيگم

زموږ په کلی کی داسی وو چی دجنی

.سره خبری کول غټ جرم وو

. بله ورځ لارم مکتب ته

.امتحان شروع وو

. خو هغه جنی نه وه راغلی

.امتحان خلاص شوو

. زه سبا بیا لارم مکتب ته

. هغه جنی راغلی وه

.ماته یی اواز وکړو

. ویل دلته راشه چی ورغلم

. ډیره خفه وه

راته یی وویل چی استاذ رانه تیر شوی

. امتحان نه اخلی

. وایی ته مشکل نلری

. راغلی به وی

دانور هلکان او انجونی زما په مشکل

. خبر دی

. خو استاذ ته نه وایی خُکه زه غریبه یم

. ما ویل سمدہ راختہ

. استاذ ته ورغللو ما استاذ ته وویل

. استاذہ امتحان ورنہ واخله

. پرون یی مشکل وو

استاذ راتہ وویل سمدہ کہ مشکل یی نہ

. وو دجنی پر خای بہ ته ناکام شی

ماویل سمدہ استاذہ

استاذ جنی وروغوښته پارچه یی ورکړه

.

.امتحان یی ورنہ واخیست

. هغه راغله زما خخه یی مننه وکړه

.بیا لارم کورته کور لړنگ وو

.اور یی اخیستی وو

. زه بی هوشه شوم

لږ وخت وروسته چی په هوش راغلم په

.شفاخانه کی وم

.زه ډیر وار خطا شوم

زر پاڅيدم داکتر را وگرځوم.
ماويل داکتر صاحب زما مور او پلار
چيری دی.
هغه په غيږ کی ونيولم رته یی وويل
. هغه له دنيا لارل
. زه بيا بی هوشه شوم
. لږ وخت وروسته بيا په هوش راغللم
ډير ډير می وژپل خو هيڅ می نشوو
کولی.
. پوښتنه می وکړه
. چی دا ولی داسی وشول
راته یی وويل دلته ستاسو دکور لاندی
کورکی .
. دگاز ډبه وچاوده
زه ډير ډير خفه شوم هر وخت می ژول
ژوند خراب شوو
. بيرته لارم کلی ته

. مکتب هر څه می پریښودل
. کلی کی خلکو راسره کمک وکړو
. کور او دکور ټول سامان یی راته راوړو
. زه هر وخت ژرېدم
. یوه میاشت کی زه دومره خراب شوم
. چی چا پیژندلم هم نه
. یوه ورځ دروازه کی اواز وشوو
. مامی خپلی اوبښکی پاکی کړی
. ورغللم
. میوند او احمد وو چی زه یی ولیدم
راته یی وویل وروره نصیب الله مو په
کار دی
. ماویل زه یم
. نو هغه دواړه په ژړا شول
. ویل داڅه درباندی شوی
کورته می بوتلل چای می ورته
. راواخیست

ماته می ملگرو ډیری خبری وکړی
ډاډگیرنه یی راکړه
زما دزړه غم لږ کم شوو رته یی وویل ته
به زموږ سره ځی بیرته کابل ته
. ماویل نکيڅی بیایی راته وویل
. ولی نکيڅی ضرور به ځی
. خو اخیر یی بوتللم
. کور یی راته نیولی وو
. په کور کی هرڅه وو
. راته یی وویل یاره داستاکور دی
. زه می دملگرو زیات خوشاله شوم
. خوکورکی مور او پلار نه وو
. ډیر خفه شوم
. میوند او احمد لارل
ماپوله شپه ژول سهاربیا میوند او احمد
راغلل
ماته یی وکتل ویل ولی له ځان سره

.ظلم کوی

راځه زه هم روان شوم ورسره مکتب ته

.

مکتب ته چی ورسیدو هغه جنی ډیره

. خفه ناسته وه

چی زه یی ولیدم نو راغله ستړی مشی

. یی وکړی

تر لاس یی ونيولم هلته چوکی وه هلته

. کیناستو

ډیری خبری داسی وکړی چی زما غم لږ

.کم شوو

راته یی ویل ته ولی لاری زه دی چاته

. پریښوم

. ما خو دژوند ملگری ته ټاکلی یی

ډیری خبری مو وکړی خو دجنی خبرو

.می غم ډیر کم کړو

درس مو وویلا زما سره می ملگرو ډیر

. کمک کولو

زه هم لارم کورته بیامی کتاب

. راواخیست

.لر لږ می مطالعه کړو

چی د دروازی څخه اواز راغی چی

.ورغلام میوند او احمد وو

. ماته یی ویل تحفه می درته راوړی

ماویل څه کوی ولی ځان په زحمت

.کوی

. ویل یی ته زموږ ورور یی گرانه

.چی گورم موبایل یی راته راوړی وو

.سیمکارت هرڅه پکی فعال وو

. ماتری مننه وکړه زه بیر خوشاله شوم

. چی داسی څوک لرم

. ماښام ږوپی می وخوړه

. موبایل می راواخیست

.انترنیت می چلاند کړو

. چی دوه مسیجونه راغلی وو

. چي دفر وڤايل عكس ته مي وكتل
. يو احمد او بل ميوند وو
. دمسج جواب مي وركړو
. خبري شروع شوي گروډ يي جوړ كړو
. يوزه او بل احمد او ميوند پكي وو
دري واړه پكي زياتي خبري وكړي ټوكي
وكړي.
. ښه ساعت مو تير شوو
. سهار پاڅيدم لمونځ مي وكړو
. موباييل ته مي زنگ راغي
ميوند وو راته يي وويل ته كور كي پاتي
. شه
زه په موټر كي درځم جوړه به ځو
مكتب ته
ماويل سمدې لږ وخت وروسته موټر
راغي .
دري واړه مكتب ته لاړو دموټر څخه

.بښکته شوو

چی هغه جنی هلته ناسته وه سلام می
ورته واچوو.

. ستړی مشی می ورسره وکړی
هغه هم ډیره مهربانه جنی وه

زما مخکی نه وه ورسره جوړه خو چی
. مور اوپلار می دلاسه ورکړل
. نوزما دجنی سره مینه زیاتیده
هغی جنی راته داشعر وویلوه

څنگ ته راشه ډاډگیرنی ته
ارتياده

دتمامی دنیا غم می په سر
پروت دی

.دی جنی شعر پر ما ډیر تاثیر وکړو
ورته ومی ویل ولی داسی غمجن غمجن

.شعرونه وایی

راته یی وویل څه وکړم ته داسی نازونه

.کوی

. ما ویل دچیشی ناز کوم ناز

راته یی وویل ته ولی زما سره خبری

. نکوی

. ماویل ولی زما خبری څه کوی

. دا جنی جورأت ډیر زیات وو

. راته یی ویل زه په تامننه یم

. زه فکر کی شوم چی اوس څنگه وکړم

خوبس دا جنی می په دی خاطر خوبښه

. وه

چی دنورو هلکانو سره یی خبری نکولی

.

ماورته وویل سمد

. زه هم په تامین یم

. ویل یی راشه خو راسره کینه

. چی زړه می لږ قرار شی

. ورغلم مخامخ ورته کیناستم
. ماسترگی ښکته کړی
. خوجنی ماته کتل وخت تیریده
. هغه دوه ملگری می راروان وو
. زه یی ولیدم بیرته په شا وگرځیدل
. ما جنی ته وویل گرانی زه ځم
. موبایل لری جنی ویل نه گرانه
. ماغوښتل چی موبایل ورکړم
. خوزما سره نه وو
. ماویل سمدېه دبیا لیدو په هیله
. لارم ملگری ته چی ورغلم
. ملگرو راته وخندل
ماویل ولی خاندی ویل یاره تا خو
. معشوقه پیداکړه
. ډیر چلاقه یی یاره
. ماورته هیڅ ونه ویل
سبا می موبایل خاموش کړو لارم لږ کار

به پيداكړم چې يوو موبایل واخلم.
لارم ښار ته پوښتنه می وکړه چې کار
پيداكړم .
. يو چا ادرس راکړو .
ادرس ته ورغلم کار پيدا شوو .
دلسو شپو کار می ونيوو .
موبایل می خاموش کړی وو .
خدای خبر چې زما ملگری به څنگه وی
. هغه جنی به سنگه وی
. خولس شپي کار می وکړو .
افغانی شوی لارم دوکان ته په 4000
. 3000 افغانی می موبایل واخیست
. افغانی پاتی شوی 1000
. سبا لارم مکتب ته
. ملگری او هغه جنی ډیر خفه ناست وو
. زه پټ پټ ورغلم
یو دم می دشا دخوا په سترگو لاس

.ونیوو

.بیرته می خوشی کرل

بیر راته غوسه وو راته یی ویل چیری

.وی بی عقله

. موبایل هم خاموش کری

.معشوقه دی درپسی لیونی شوه

. ماورته و خندل چی زه او دومره بخت

راته یی وویل ورشه ملاقات وکړه سبا

. جمعه مبارکه ده

چکر ته به خو

. ماویل سمد

زه لارم جنی ته ورغللم جنی چی ولیدم

داشعریی راته وویلو

زما یوته اوبل می خدای وو

خدای خو می شته خو تا یوازی

پریخودما

زه دی په نیمه لار کی پریخوم

ته رانه لاری اوس می نکړی تپوسونه

ماورته وویل ماشاءالله ډیره ښایسته

. شاعره یی

. ورغلم راته غوسه وه

. ویل یی چیری تللی وی بی عقله

ماویل زه بی عقل یم . ویل هوو ته بی

.عقل یی

ماویل ولی بی عقل یم

.ویل یی تا ولی موبایل خاموش کړی وو

ماویل زه تللی وم چی کار وکړم موبایل

. درته واخلم

راته یی وویل نه غواړم ستا دغه رقم

.موبایل

. چی ته پسی ورک وی

. ما ویل سمدہ

. مه خفه کیده گرانی

بیایی راته وویل ای چوپ درواغ مه

. وایه

. زه پر تا نه یم گرانه

. ماویل ولی زه دروغ وایم

ویل یی ته دروغ وایی خُکه لس شپی

. ورک وی

. زه دی لیونی کرم

. ماورته موبایل ورکرو

. ډیر په غوسه کی رانه کش کړو

. ملگری جنی ټول راته غوسه وو

موبایل می ورکرو خو ډیره غوسه وه

. 1000 افغانی می ورکړی

. ورته ومی ویل دادی دجیب خرڅ گرانی

خوشاله شوه خوراته یی وویل بل وخت

که داسی ورک وی بیابه گورو چی زه دی
خنکه کوم.

ماویل سمدہ امر مو پر خای کیږی
افسری راته یی وخنډل.

. خندایی ډیر خوند راکړو

بیا می ورته وکتل ورته ومی ویل چی
. یوار بیا راته وخانده گرانی

. بیا یی ښایسته ښایسته وخنډل

. زړه می ډیر ښه احساس کولو

. دملگرو په خوا روان شوم

چی ملگرو ته ورسیدم چادر یی په لاس
. کی وو

زه چی ورغللم زما لاس او پښی یی
. راوتړل

. اوراته یی ویل چیری تللی وی

. مېږیان یی راوړل

. زما خپته یی لوڅه کړه

ویل یی که حال وایی نو خلاص به شی

.
اوکه حال نه وایی .

.مېړیان دی په خېته اچوم

. زه دمېړیانو څخه زیات ویریدم

. نو ډیری زاری می ورته وکړی

. خو نه یی منله

. چیری تللی وی

ماورته ټوله کیسه وکړه چی معشوقی

راڅخه موبایل وغوښت زه لارم په

. کارپسی او موبایل می واخیست

احمد میوند ته ورپیل خوشی کړه دا بی

. عقل دواړه خفه ودریدل

زه پاڅیدم

.ولی یارانو داسی خفه شوی

. ویل چوپ شه

. زه ډیرخفه شوم

راته یی وویل ولی داسی کوی بی عقل

. یی ماویل ولی یارانو

راته یی وږیل تا ولی موږ ته نه ویل ته

.زموږ ورور یی ولی داسی کوی

ماویل اوس می وبخشی بیا داسی نکوم

.

. چی داخبره می وکړه

. په غیږ کی ونيولم

. لارم کورته

میوند راته زنگ وکړو ویل راځه زموږ

.کره احمد هم زموږ کره دی

. ماویل سمدہ درځم

ورغللم ښه کفه مو وکړه ښه ساعت مو

.تیر شوو

میوند او احمد پول داره وو خو ډیر

.عاجز او خوش اخلاقه وو

. ماته یی شل زره افغانۍ راکړی

. ما ویل نی اخلم ضرورت نه ورته لرم

. خو نی منله روپی راکړی

ویل داواخله دمعشوقی سره دی که چکر

ته تللی پکار به دی شی.

خو فام کوه چی بل وخت داسی کار

. ونکړی .

. چی رویی دی پکار کیدی موږ ته وایه

. ماویل سمده مننه یارانو

دا رښتیا ده چی ښه ملگری تر ورور ښه

. دی .

. زما ملگری ډیر راباندی گران وو

. سبا بیا لاړو مکتب ته

چی لاړم جنی ډیره خوشاله وه چی

. ورغللم سترې مشی می ورسره وکړی

ورته ومی ویل چی زه نن ځم ستا سره

. کورته .

. راته یی وویل ولی

. ماویل ځم کرانی ستا کور گورم

. ویل سمده گرانه

. درس خلاص شوو

. زه او هغه جنى دواړه روان وو

. چى كورته ورسيدو

. ډير خراب كور يى وو

. مور يى كالى گنډل

. او دهغه په روپى كور ته سودا كوله

. زما زړه ډير خفه شوو

لاړم ميووند ته ورغللم ورته ومى ويل

. چى موټر راکړه پکار مى دى

. کلى يى راکړى

. زه روان شوم غږ يى راباندې وکړو

. ما ويل څه وايى ياره

. ويل يوار ودره

. زه ولاړ وم

چى ميووند راغى 5000 زره افغانۍ يى

راکړى ويل موټر كى تيل نشته تيل ورته

. واچوه ما ويل سمدې

. زما سره روپی شته خو نی منله

. روپی می تری واخیستی

. لارم بازار ته

دجنى مور ته می ښایسته دخیاطی

. ماشین واخیست

مورته یی کالی نور دکور سامان ټول

. شیان می واخیست

لارم ښایسته گوتمی واخیسته روان

. شوم

. دهغی جنی کورته ورسیدم

. دروازه می ور ټک ټک کره

موری راووتله هغه ډیره خوشاله شوه

بیرته لارم موټر می بوتلا دمیوند دغو

که.

. زه راغللم خپل کور ته

سبا لارم مکتب ته جنی راغلی وه ډیر

.خوشاله وه

. ماورته گوتمی ورکره
ډیره زیاته خوشاله شوه
داشعریی راته وویلوه

په یاری کی چی وفا درسره
وکرې

هغه څوک وی خو جانان ترینه
جوړیگی

ماورته وویل ماشاءالله دیر ښایسته شعر

.
هغی وویل مننه

. وخت تیریده

زه او زما ملگری او هغه جنی ددولسم
صنف ته کامیاب شوو

. ما غوښتل چی دجنی سره واده وکړم

. خو زما هيڅوک نه وو

. چي رشته وړ وليکم

بله ورځ مي ميوڼد ته وويل هغه راته

. ويل سمدې

. سبا زه اوزما مور ورځو

. ته فکر مکوه

. ماويل مننه ياره

. سبا ميوڼد او مور يي ورغلي وو

. خو دهغي کاکا راغلي وو

ورته ويلي وو چي زما مي په ورور

. قرض دي

موږ په دي قرض کي دهغه لور خپل زوی

. ته کوو

ميوڼد راغي ماورته وويل څه يي ويل

هغه ټوله کيسه

. وکړه

ماورته وويل چي دهغه قرض زه

. خلاصوم

میوند راته یو متل وویلو

چی مړ شی نو پړ شی

دهغی کاکا ویل چی زما ورباندی شل

. لکه افغانی دی

. دانو ته څنگه خلاصوی

زړه دی صبر کره بله به پیدا کړی

ماورته دغه شعر وویلو

زړه له جانانه صبرول څنگه وی

دچا دسترگو هیروول څنگه وی

بس نو سبا لارم مکتب ته هغه جنی نه

. وه راغلی

. زه پیر خفه شوم

سبا بیالارم مکتب ته خو هغه بیا نه وه

. راغلی

. زنگ می ورته وکړو

راته یی ویل چی زما کاکا نور مکتب ته

. نه پرېږدی

.زما نور هم فکر خراب شوو

بله ورځ می زنگ ورته وکړو دهغی جنی

.کاکا وو

راته یی وویل څوک یی ماورته غږ

. ونکړو

پوه شوم چی موبایل یی هم ورنه

.اخیستی

.زه ډیر ډیر خفه شوم

. لارم کورته موبایل می خاموش کړو

کالی او نور سامان می سم کړل روان

.شوم کلی ته

. کلی ته ورسیدم

. لارم زما دیلار پخوانی کور ته

. هغه لږ خراب شوی وو

. يوه کوټه می سمه کړه .

دهغی جنی شعرونه خبری می تولى یاد
ته راتلى .

. دمور او پلار ټول غمونه تازه شول
هر وخت پکت ژړا نور می هیڅ هم
نکول .

په ژړا ژړا می سترگو څخه وینی راوتلى
.

. بله ورځ می ځان وژنه کوله
. ځان می تیار کړو .

. چی په شاه کی ځان وغورځوم
چی شاه ته ورغللم پښی می پکی ور
. وځړوی .

. چی دروازه کی اواز وشوو
. زه په زنگیدلی قدمو ورغللم
. میوند او احمد وو .

. چی زه یی ولیدم میوند بی هوشه شوو
ولی راغلی یاست زه نور ژوند نه غواړم

خُکِه مور او پلار مینه هر څه می دلاسه

ورکړل.

احمد راته ویل موږ خو دی دلاسه نه یو

. ورکړی .

دی خبری می زړه کی احساسات

. راپیدا کړل .

زه یی مو تر ته پورته کړم بویی تللم

. داکتر ته .

داکتر راته ویل که لس شپي دی نور

. دارقم فکرونه کول .

. ستایا داش او عصاب له منځه ځی .

. چی دا خبره داکتر وکړه .

. زما ملگری په ژړا شول .

. ما ورته ویل ولی ژاړی .

. زه له غمونو خلاصیگم او تاسو ژاړی .

. خو هغه هیڅ نه ویل .

. هغه دواړه لاړل .

. زه تنها پاتی شوم

لږ وخت وروسته راغلل زه یی هم

ورسره بوتللم

موتر نه وو په سرک ولاړ وو موتر ته

. ماویل ولی خپل موتر مو څه کړو

. ویل هغه مو خرڅ کړو

. ما ویل ولی

. ویل ولی پرېږده

دهغی جنی دکاكا کور ته ورغللو زه یی

هم ورسره بوتللم

ملگری می دهغی سره خبری شروع کړی

ورته ویل یی موږ ستاسو قرض

. خلاصوو

.او دا جنی موږ خپل ملگری ته کوو

دجنی کاكا وویل روپی مو راوړی دی

زما ملگری ورته وویل هوو

روپی یی شمار کړی 5 لکه کمی وی

ورته ومو ويل چى دا بيا درکوو خو نى
منله .

. مامى خپل ملگرو ته وويل

. ما يوار کلى ته بوځى

ملگرو راته ويل څه کوى ځان وژنه کوى

. ماويل نه لږ ځمکه لرم هغه خرڅوم

لارم کلى ته ځمکه مى خرڅه کړه

.کليوالو هم راسره کمک وکړو

خو 6لکه روپى شوى بيرته کابل ته

. راغللم

. دهغى ظاليم قرض مو ورکړو

زه ډير خوشاله شوم

. ملگرو څخه مى زياته مننه وکړه

.وخت تيريده واده مو وکړو

په کور کى دجنى مور هم راسره

.اوسيده

دجنى مور ډيره خوشاله وه دعاوى يى

کولی.

هره جمعه مبارکه به زه او زما معشوقه

. دهغی مور ملگری

په چکر تللو

بس نو ژوند ډیر خوندور شوو

پای

گرانو ملگرو دخپل مور او پلار سره

ښه کوی که هر خومره بد هم وی دخپل

مور او پلار احترام کوی

اوبل داستاز احترام کوی که دی استاز

احترام ونکړی

نو ته یو مقام ته نشی رسیدلی

که یوه مقام ته ورسی هم نو ته زیات

گناهگاره یی

په خپل کلی کی دهر مشر دهر چا

احترام وکړی

ستاسو کشر ورور— رفیع الله علی حیدر

اړیکې شماره

0797335830

گرانو ملگرو ما په خپلو دعا گانو کی یاد

ساتی

سلامونه او احترامات

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library